

Persones adultes – 3r premi prosa
Autor: Xavier Serra / Jordi Serra Bravo

"Aquest escrit no és original meu, és el que hauria volgut presentar el meu pare, el Xavier Serra, al concurs de l'any passat. Malauradament, degut a una recaiguda de la seva malaltia, no ho va poder fer i aquest any ja no hi ha arribat a temps.

En nom de tota la família, vull agrair aquest reconeixement a la seva obra, tot i que pòstum, que ben segur que li hauria fet molta il·lusió."

Jordi Serra Bravo

VACANCES

Avui no ha sonat el despertador. Els dígit donen una claredat vermellosa a la tauleta de nit, ni tan sols tenen el consol del soroll metòdic de la maquinària. És una mesura elèctrica, silenciosa, en què els segons fan cua eternament per obrir-se pas a un present que ja serà passat en un instant. Per un moment, sento com un segon s'allarga, el dígit lluminós no vol canviar, és com si sentís una recança de caure i entrar en l'oblit. És més llarg, és el meu, i hi tenen cabuda tots els pensaments i la sensació, la consciència de la pròpia vida.

L'estació meteorològica marca 15° amb un 45% d'humitat, fa tramuntana i d'ací estant es veu el mar grisós amb cabretes. Per això la humitat és baixa. Mal dia per navegar, si tingués barca. El gust del cafè em desvetlla, i la meva orientació de temps i espai millora. Avaluació de situació i ubicació automàtiques: veig el mar, sóc a la costa. El mateix lloc de sempre, desitjat i estimat, on encara es pot sentir la salabror de l'aire a la llengua. I el silenci, trencat lleument per petits udols del vent a la teulada i la xemeneia. Gairebé no hi ha cotxes, ni tampoc aquells habitants cridaners que n'acostumen a sortir de dintre engellant en orris una imatge de repòs i quietud.

Finals de setembre i no he anat de vacances a cap lloc llunyà o exòtic. Tornaré a ser l'ovella negra i avorrida que sempre va al mateix indret i no pot explicar sopars de duro per a admiració d'una colla de babaus que ja tenen a punt les seves guatlles que tan sols enlluernen els de sempre. Després necessiten vacances per descansar de les "vacances" i tornar el crèdit innecessari demanat alegrement i lamentat amargament.

Ara és el desig complert de ser aquí, amb temps al davant, i no sentir l'angoixa de la tornada obligatòria, la claudicació de totes les vacances, el retorn a la rutina i l'enyor del lloc estimat. Hi ha indrets on poses l'ànima i d'on no hauries de marxar mai; hem de saltar de l'un a l'altre com un continuat festeig de joia continguda, no fos cas que els malmetéssim amb les nostres paraules o fets.

Veure les notícies per no perdre el fil. En aquest punt del calendari, les programacions han tornat a les seves alienacions habituals; ja no hi ha aquells anuncis d'estiu engrescadors, falsos i inútils que tan sols eren per al consum de masses. Tot i això, sents a dins una mica d'enveja, com si per bestieses que fossin t'haguessin pispat

alguna cosa a què tenies dret. És una manera de fer-te veure que la resta ja no està de vacances. Estàs fora de context.

Baixar al poble és un passeig. Gairebé tota l'estona es veu el mar, que cada cop és més gris, feréstec i amb corrents de fons. És un seguici d'apartaments i cases tancades amb pany i forrellat, amb supermercats que diuen que obren els caps de setmana, bars i discoteques fora de servei que l'any proper ja hauran canviat de nom i propietari. Comencen a caure gotes. El passeig de mar està quiet i sol. De la sorra han sortit foragitats uns *guiris* tardans optimistes de pa sucat amb oli. Les onades empeses pel vent cada cop pugen més amunt i amaren la sorra d'escuma. Algun esquitx mulla les pedres del passeig i manté la salabror als meus llavis. El vent remoreja enmig dels pins, que han perdut la seva ombra fins al proper estiu. Els bancs, molls, recuperen aquella lluïssor d'envernissat nou de trinka desgastat per milers de natges de tota entitat, color, volum i sexe. A terra resten les marques de les terrasses dels bars o restaurants, i en el seu record desfilen infinitat de cerveses i refrescos enmig de pells torrades amb gust de iode, rialles i converses a la vora de la mar perdudes ja en un núvol, com si fos internet.

Fora ja de la visió de l'aigua, prop de l'estació d'autobusos hi ha un parc d'atraccions petit. Crec que no hi ha res al món que tradueixi tant la sensació de melangia, d'una tristor insuperable, l'abandó clavat a l'ànima, com una fira d'aquesta mena en un silenci aclaparador, viva imatge de la solitud i la manca de moviment absolut. La buidor dels carrers amb la pluja afegida em torna una imatge desdibuixada d'unes vacances devaluades. El meu segon allargat, de cabuda infinita, ha trencat per fi la correlació espai-temps relativista i la realitat imposada cau a sobre meu. No he sortit de vacances. La llum vermellosa és del rellotge de casa. No estic mullat, estic suat. La vista em torna a l'habitació del pis, m'han robat el mar. Cerco altre cop la son amb desfici. Vull el somni retornat del lloc estimat i desitjat de què mai més tindrà tornades obligatòries i en què les meves vacances, per devaluades que siguin, no tindran data de caducitat.